

LICHEŃSKI APEL MARYJNY

Apel maryjny, w swej zasadniczej strukturze, odprawiany jest w licheńskim sanktuarium w okresie pielgrzymkowym (od Wielkanocy do końca października) od niedzieli do czwartku, zaś w piątek i sobotę łączy się go z procesją maryjną (z kopią obrazu i światłami wokół placu przed bazyliką).

Otóż struktura Licheńskiego Apelu maryjnego jest następująca: pieśń *Bogurodzica*, modlitwa pozdrowienia Jezusa i Maryi, modlitwa prośby, hymn *Magnificat*, proklamacja Ewangelii, homilia, antyfona apelowa, akt zawierzenia rodziny Matce Bożej Licheńskiej, błogosławieństwo przez kapłana prowadzącego.

W strukturze nabożeństwa Apelu maryjnego w Licheniu można zauważyć podstawowe aspekty czci Matki Bożej. W jakim kontekście jest Ona ukazana w tym nabożeństwie?

Najpierw uwidacznia się wymiar chrystologiczny. Spotykamy go już w pierwszej części *modlitwy pozdrowienia* (ma charakter dziękczynny), w której zwracamy się do Chrystusa jako jedyne Zbawiciela i dziękujemy Mu za dzieło Odkupienia, za otrzymywane dobro i za spotykanych ludzi. Potem dziękujemy Mu za Maryję i za to, że ustanowił Ją Matką Kościoła. Chrystusowi dziękujemy też za macierzyńską obecność Maryi w sanktuarium poprzez znak Wizerunku.

Zwracając się do Chrystusa, którego Maryja poczęła i urodziła, dostrzegamy, że jest błogosławiona, ponieważ uwierzyła.

W kolejnej części modlitwy zwracamy się ze słowami pozdrowienia do Maryi i czynimy to w kluczu trynitarnym w czterech wezwaniach: Córko Boga Ojca, Matko Syna Bożego, Oblubienico Ducha Świętego, Przybytku Trójcy Przenajświętszej. Po każdym wezwaniu następuje śpiew antyfony: „Błogosławiona jesteś, Dziewico Maryjo, ponieważ uwierzyłaś, że spełnią się słowa powiedziane Tobie od Pana”

Zakończeniem tej modlitwy pozdrowienia jest śpiew antyfony: „Bądź pozdrowiona, Córko Boga Ojca, bądź pozdrowiona, Matko Syna Bożego, bądź pozdrowiona, Oblubienico Ducha Świętego, bądź pozdrowiony, Przybytku Trójcy Przenajświętszej” (warto przypomnieć, że św. Jan Paweł II śpiewem tej antyfony właśnie zakończył swoje przemówienie w Licheniu 7 VI 1999 roku).

Modlitwa prośby także jest skierowana do Chrystusa i jest w niej odniesienie do Maryi w kontekście specyfiki Jej licheńskiego obrazu. A zatem zwracamy się do:

– Chrystusa, „Najpiękniejszego spośród synów ludzkich”, prosząc Go, aby piękno Niepokalanej wskazywało nam drogę do Niego jako Źródła wszelkiego piękna i Dawcy świętej miłości.

– Chrystusa „Dobrego Pasterza”, abyśmy za przykładem Maryi szli drogą wiary, nadziei i miłości, służąc cierpiącym.

– Chrystusa „Króla wszystkich narodów”, abyśmy wsparci modlitwą Jego Bolesnej Matki troszczyli się o dobro Ojczyzny, Europy i świata.

W końcowej części tej modlitwy deklarujemy naszą gotowość pielgrzymowania w stronę ojczyzny w Niebie, duchową łączność z całym Kościołem i radość proklamowania Maryjnego *Magnificat*, aby razem z Maryją wielbić Boga i dziękować Mu za wszelkie dobro (wymiar eklezjalny, eschatologiczny i znak „wspólnoty świętych”).

W czasie śpiewu *Magnificat* sprzed ołtarza unosi się dym kadzidła jako znak wspólnej modlitwy (Ps 141,2).

Po zakończeniu hymnu kapłan odczytuje *fragment Ewangelii*, najczęściej którąś z perykop maryjnych, i wygłasza homilię (wymiar biblijny nabożeństwa).

Kończąc homilię, kapłan wprowadza w śpiew *antyfony apelowej*: „Jestem przy Tobie, pamiętam, czuwam”, podkreślając duchową łączność z Jasną Górą, z wszystkimi sanktuariami i wszystkimi, którzy w swoich domach w godzinie Apelu kierują swoją modlitwą do Maryi (wymiar wspólnototwórczy).

Po odśpiewaniu antyfony kapłan odczytuje *Akt zawierzenia rodziny* Matce Bożej Licheńskiej, w którym pojawiają się m.in. takie tytuły maryjne: Matka Rodziny z Nazaretu, Bolesna Królowa, Wychowawczyni, Bolesna Matka Licheńska, Przewodniczka, Patronka naszych rodzin, Jutrzenka zaranna, Matka Zbawiciela, Gwiazda nadziei i jedności. Akt kończy recytowana przez wszystkich modlitwa *Pod Twoją obronę*. Czasem zamiast aktu zawierzenia odmawiana jest *Koronka 10 cnót Najświętszej Maryi Panny* (aspekt naśladowania).

Nabożeństwo kończy *błogosławieństwo kapłana*, a po nim następuje zasłonięcie obrazu i końcowa pieśń maryjna.

Wydaje się, że struktura Licheńskiego Apelu maryjnego dobrze odpowiada postulatowi II Polskiego Synodu Plenarnego (1991-1999), że „wszystkie nabożeństwa maryjne winny mieć charakter formacyjny, a nie tylko pobożnościowy”